

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní příhrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Klatovech**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Klatovech pod sp. zn. 7 C 23/2014, o zaplacení 1.239,91 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Šumava Net, s.r.o.**, IČ 252 28 978, se sídlem v Horažďovicích, Jiřího z Poděbrad 234, zastoupené Mgr. Janem Hoškem, advokátem se sídlem ve Strakoniciích, Sokolovská 980, a žalovaného **M. T.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Klatovech pod sp. zn. 7 C 23/2014, o zaplacení částky v celkové výši 644,91 Kč s příslušenstvím, **je s o u d.**
- II. Usnesení Okresního soudu v Klatovech ze dne 5. 2. 2014, čj. 7 C 23/2014 – 16, **se v tomto rozsahu z r u š u j e.**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 22. 8. 2014 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Okresním soudem v Klatovech ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 7 C 23/2014 a týkající se zaplacení 1.239,91 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobou doručenou dne 2. 1. 2014 Okresnímu soudu v Klatovech se žalobkyně domáhala, aby okresní soud uložil žalovanému zaplatit žalobkyni částku 1.239,91 Kč s příslušenstvím a náhradu nákladů řízení, a to do 15 dnů ode dne doručení elektronického platebního rozkazu. Uvedený dluh měl vzniknout tím, že žalovaný žalobkyni neuhradil za poskytnutou službu internetové sítě, kterou na základě smlouvy ze dne 13. 5. 2013

dodávala žalobkyně žalovanému. Žalobkyně vystavila žalovanému celkem čtyři faktury, jimiž žalovanému vyúčtovala poskytnutí bezdrátového (wifi) routeru a kabelu v částce 643,70 Kč, zřízení připojení k internetu v částce 1,21 Kč a připojení k internetu za polovinu měsíce května, celý měsíc červen a červenec roku 2013 v částce 595,- Kč. Protože jí žalovaný požadovanou částku neuhradil, podala žalobkyně žalobu u okresního soudu.

Okresní soud usnesením ze dne 5. 2. 2014, čj. 7 C 23/2014 - 16, řízení o žalobě zastavil s tím, že věc po právní moci tohoto usnesení postoupí Českému telekomunikačnímu úřadu. V odůvodnění uvedl, že nárok žalobkyně není nárokem z kupní smlouvy, ale na vrácení ceny za poskytnutí neveřejné služby elektronických komunikací. K rozhodování o tomto nároku je podle okresního soudu příslušný Český telekomunikační úřad.

Poté, co okresní soud věc postoupil Českému telekomunikačnímu úřadu, tento správní orgán podal dne 25. 8. 2014 zvláštnímu senátu návrh na řešení kompetenčního sporu. Uvedl, že odmítá svou kompetenci k rozhodnutí sporu o částku v celkové výši 643,70 Kč s příslušenstvím, která byla vyúčtována jako cena za dodaný wifi router a kabel a o částku ve výši 1,21 Kč s příslušenstvím, vyúčtovanou jako poplatek za zřízení připojení k internetu. Pravomoc Českého telekomunikačního úřadu je dána v případech sporů o otázkách souvisejících s poskytováním služeb elektronických komunikací nebo o ujednáních, které na ně úzce navazují (např. smluvní pokuta). O takovou věc se však nejedná, a proto by o žalobě měl rozhodovat soud v občanském soudním řízení.

Ze soudního spisu, konkrétně z faktury, daňového dokladu č. 1320204/2013 ze dne 14. 5. 2013, a předávacího protokolu ze dne 13. 5. 2013 vyplývá, že žalobkyně nainstalovala žalovanému zařízení D-link Wireless Router 10/100Tx a 2 m Patch kabelu, aby mohl žalobce užívat internetové připojení. Žalovaný měl za zařízení zaplatit žalobkyni částku 643,70 Kč. S pomocí těchto zařízení měl žalovaný využívat internetové připojení za úhradu 238,- Kč měsíčně, jak vyplývá ze smlouvy o poskytování služeb internetové sítě Šumava Net s.r.o., uzavřené mezi žalobkyní (dodavatel) a žalovaným (odběratel) dne 13. 5. 2013. Z faktury, daňového dokladu č. 1312232/2013 ze dne 31. 5. 2013, vyplývá, že žalobkyně za zřízení připojení k internetu požaduje po žalobci poplatek ve výši 1,21 Kč. Z dalších daňových dokladů vyplývá, že žalobkyně požaduje po žalovaném uhrazení služby poskytování internetu za polovinu měsíce května 2013 ve výši 120,21 Kč a dále 238,- Kč za celý měsíc červen a stejnou částku za měsíc červenec 2013. Žalobkyně podle sdělení Českého telekomunikačního úřadu ze dne 16. 1. 2014 je poskytovatelem veřejně dostupné služby elektronických komunikací (veřejně dostupné telefonní služby, služby pronájmu okruhů, služby šíření rozhlasového a televizního signálu a služby přístupu k síti Internet).

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecnými soudy se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Okresní soud v Klatovech v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena; zvláštní senát proto shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem č. 131/2002 Sb.

Navrhovatel (též „Úřad“) je zřízen podle § 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále též „zákon“) jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.“

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12, dostupné na www.nssoud.cz) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle § 129 odst. 1 věta první zákona o elektronických komunikacích založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor. Musí se jednat o spor „mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé“ (osobní podmínka) a „o spor týkající se povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“ (věcná podmínka).

Zvláštní senát nejprve zkoumal, zda je splněna věcná podmínka. Ta vychází z druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: „pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“.

Komunikačními činnostmi podle § 7 zákona jsou a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů.

Podle § 2 písm. n) cit. zákona je službou elektronických komunikací služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášených sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací.

V nyní rozhodované věci žádá žalobkyně jednak uhrazení částky 596,21 Kč za poskytování připojení k internetu, což je komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích, a dále požaduje částku 644,91 Kč, za poskytnuté zařízení pro příjem internetového připojení (wifi router a patch kabel), včetně montáže. V části sporu týkající se úhrady za zařízení pro příjem internetového připojení se jedná o splnění povinnosti z odpovídající smlouvy, nikoli povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích (např. úhrada za poskytnuté služby elektronických komunikací).

Obdobnými otázkami se zvláštní senát již zabýval. V usnesení ze dne 15. 3. 2004, čj. Konf 124/2003 - 5, vyslovil, že „je-li předmětem sporu úhrada ceny, na niž vznikl žalobci podle žalobního tvrzení nárok v důsledku dodání a montáže telekomunikačního zařízení, nejde o poskytování telekomunikační služby ve smyslu § 2 odst. 7 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, nýbrž o běžný soukromoprávní vztah ze smlouvy. Rozhodování o těchto věcech zákon o telekomunikacích nesvěřuje Českému telekomunikačnímu úřadu; z kompetence soudů se tak tyto věci nevymykají (§ 7 odst. 1 o. s. ř.)“. Taktéž již zvláštní senát posuzoval, kdo má rozhodovat o doplatku za mobilní telefon, který poskytl telefonní operátor účastníkovi. Z usnesení ze dne 3. 7. 2003, čj. Konf 19/2003 - 19, vyplývá, že „zakoupil-li uživatel telekomunikační služby od operátora mobilní sítě současně s uzavřením smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb také mobilní telefon za zvýhodněnou cenu a v důsledku porušení podmínek smlouvy mu vznikl závazek zaplatit operátorovi doplatek ceny mobilního telefonu, není spor o takové plnění sporem ze smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb [§ 95 bod 8. písm. d) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích], o kterém by měl rozhodovat Český telekomunikační úřad, ale sporem z kupní smlouvy; rozhodování o těchto sporech je v pravomoci soudu (§ 7 odst. 1 o. s. ř.)“.

Shora uvedené závěry lze použít i v nyní rozhodované věci. Při prodeji a instalaci movité věci totiž nejde o poskytování služby elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž o běžný soukromoprávní vztah z odpovídající smlouvy. K rozhodování ve věci by tak byl v tomto rozsahu (tj. 644,91 Kč) příslušný soud. O zbylém rozsahu sporu by měl rozhodovat Český telekomunikační úřad.

Ze shora uvedeného vyplývá, že v rozsahu sporu týkajícího se dodání a montáže zařízení pro příjem internetového připojení (644,91 Kč) není naplněna věcná podmínka § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích; rozhodování v této věci zákon Českému telekomunikačnímu úřadu nesvěřuje, ale je tu založena obecná pravomoc soudu rozhodnout o věci (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). K obdobnému závěru dospěl zvláštní senát již v usnesení ze dne 3. 7. 2003, čj. Konf 19/2003 - 19, publikovaném pod č. 47/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Zvláštní senát z uvedených důvodů uzavřel, že k rozhodnutí o věci v rozsahu o zaplacení částky ve výši 644,91 Kč je dána pravomoc soudu (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.; výrok I.).

Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto částečně zrušil usnesení Okresního soudu v Klatovech ze dne 5. 2. 2014, čj. 7 C 23/2014 - 16, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Klatovech pokračovat v řízení o podané žalobě v rozsahu částky 644,91 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. března 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu